

The Barcelona Olympic Games: Looking Back 25 Years On (4)

From Barcelona '92 to the Future of Sports Events

FRANCESC SOLANELLAS DONATO^{1,2*}
ANDREU CAMPS I POVILL^{1,3}
JEAN-LOUP CHAPPELET⁴
IAIN EDMONDSON⁵
ENRIC TRUÑÓ I LAGARES⁶

¹ GISEAFE (Research Group on Social and Educational Physical Education and Sport)

² National Institute of Physical Education of Catalonia - Barcelona Campus (Spain)

³ National Institute of Physical Education of Catalonia - Lleida Campus (Spain)

⁴ IDHEAP (University of Lausanne, Switzerland)

⁵ London & Partners (United Kingdom)

⁶ Barcelona City Council, 1979-1998 (Spain)

* Correspondence: Francesc Solanellas (fsolanellas@gencat.cat)

Abstract

This is the fourth article published by the journal *Apunts. Educació Física i Esports* on the occasion of the 25th anniversary of the Barcelona Olympics. The purpose of the series is to analyse the impact of the Olympics on the city and the country one quarter of a century after the capital of Catalonia hosted one of the most important events ever. Based on the learning from this period from the perspectives of sports, economics and society, this study suggests and discusses some of the factors that may be crucial in the organisation of future sporting events. Variables are analysed such as the place and repetition rate where these events are held as well as future trends. There are other aspects which are directly associated with governance, such as the choice of candidate sites and the provenance of the resources to finance them. With the opinions of different authors, an effort has been made to point to the vision of the events in the forthcoming years.

Keywords: Barcelona '92, Olympics, legacy, future, sports events

Els Jocs Olímpics de Barcelona, 25 anys després (4)

De Barcelona '92 al futur dels esdeveniments esportius

FRANCESC SOLANELLAS DONATO^{1,2*}
ANDREU CAMPS I POVILL^{1,3}
JEAN-LOUP CHAPPELET⁴
IAIN EDMONDSON⁵
ENRIC TRUÑÓ I LAGARES⁶

¹ GISEAFE (Grup d'Investigació Social i Educativa de l'Activitat Física i l'Esport)

² Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya - Centre de Barcelona (Espanya)

³ Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya - Centre de Lleida (Espanya)

⁴ IDHEAP (Universitat de Lausana, Suïssa)

⁵ London & Partners (Regne Unit)

⁶ Ajuntament de Barcelona, 1979-1998 (Espanya)

* Correspondència: Francesc Solanellas (fsolanellas@gencat.cat)

Resum

Aquest és el quart article que publica la revista *Apunts. Educació Física i Esports* amb motiu del 25^è aniversari dels Jocs Olímpics del 1992, celebrats a Barcelona. L'objectiu de la sèrie era analitzar l'impacte que han tingut els Jocs a la ciutat i al país, transcorregut un quart de segle des de l'organització d'un dels esdeveniments més importants organitzats per la capital catalana. D'acord amb l'aprenentatge d'aquest període des de les perspectives esportiva, econòmica i social aquest treball suggereix i discuteix sobre alguns elements que poden ser claus per a l'organització de futurs esdeveniments esportius. S'analitzen variables com el lloc i l'índex de repetició on es duen a terme aquests esdeveniments, així com les tendències de futur. Hi ha altres aspectes que estan directament vinculats a la governança, com l'elecció de les seues candidates i l'origen dels recursos per finançar-los. Amb l'opinió de diversos autors, s'ha intentat apuntar sobre la visió dels esdeveniments esportius en els pròxims anys.

Paraules clau: Barcelona '92, jocs olímpics, llegat, futur, esdeveniments esportius

Introduction

This study closes the series of four articles published by *Apunts. Educació Física i Esports* on the occasion of the 25th anniversary of the 1992 Barcelona Olympics. The purpose of the series was to analyse the impact that the Olympics have had on the city and country 25 years after they hosted one of the most important events ever held in the capital of Catalonia and the consequences that can be drawn when holding other sporting events.

In the opinion of Brunet (2011), hosting so-called mega-events has two benefits: it increases economic activity, particularly investments in infrastructure, and it increases the visibility of the host. A mega-event can bring meaningful benefits, both tangible and intangible, which will be greater and last a longer time the bigger the event managed it.

Barcelona's response to the Olympic stimulus was much more intense and sustained over time than the responses of other host cities. Hence, Barcelona '92 is a model of impact, and this has been its main characteristic: its extraordinary, sustained capacity to take advantage of the Olympic impetus.

In the first article, Solanelas and Camps (2017) examined the impact of the Olympics in the city of Barcelona in terms of sports, the economy and society. In terms of sports, Spain managed to achieve the highest number of participating athletes and earn the best results in its entire history of participation in the Olympics. From the 4 medals it earned in the Seoul Olympics and its 25th ranking in the number of medals earned, in Barcelona '92 it became the sixth in the ranking. But the most significant aspect is that of all the countries that have hosted the summer Olympics, Spain is the one that witnessed the highest increase in the number of medals compared to the previous Olympics (340%) (Solanelas, Camps, & Ferrand, 2017).

Another of the main aspects analysed is the evolution throughout Spain of the number of federation licenses before and after the Olympics, and here no major turning point can be found which can be associated with hosting the Olympics. However, the opposite is true in Catalonia in relation to the evolution in the practice of sports between 1990 and 2005, when it increased 10%. Even though it is difficult to attribute this directly to hosting the Olympics, it does seem that the sports atmosphere experienced in the

Introducció

Aquest treball tanca la sèrie d'articles que ha publicat la revista *Apunts. Educació Física i Esports* amb motiu del 25è aniversari dels Jocs Olímpics (JO) de Barcelona '92. L'objectiu de la sèrie era analitzar l'impacte que han tingut els Jocs a la ciutat i al país transcorreguts els 25 anys des de l'organització d'un dels esdeveniments més importants que ha organitzat la capital catalana i les conseqüències que se'n poden treure per a la realització d'altres esdeveniments esportius.

Per Brunet (2011), els denominats megaesdeveniments tenen una doble virtut: la seva organització incrementa l'activitat econòmica, en particular les inversions en infraestructura, i la seva celebració augmenta la visibilitat del lloc on es realitzen. Un megaesdeveniment pot reportar béns tangibles i intangibles significatius que seran més importants i durant més temps quant millor sigui la gestió de l'esdeveniment.

La resposta de Barcelona a l'estímul olímpic va ser molt més intensa i més sostinguda en el temps que la d'altres ciutats organitzadores. Per aquest motiu Barcelona '92 és un model d'impacte; aquesta és la principal característica de Barcelona: la seva extraordinària i sostinguda capacitat per aprofitar l'impuls olímpic.

En el primer article, Solanelas i Camps (2017) van abordar l'impacte dels Jocs a la ciutat de Barcelona a nivells econòmic, esportiu i social. A nivell esportiu, Espanya va aconseguir tenir el major nombre d'esportistes participants i tenir els millors resultats de tota la seva història en uns JO. De les 4 medalles obtingudes als Jocs precedents, a Seül, i de ser el 25è en el rànquing de medalles, es va passar a les 22 medalles de Barcelona '92 i ser la 6a en el rànquing. Però el més significatiu és que de les ciutats que han organitzat uns jocs olímpics d'estiu, Espanya és la que té un augment de medalles superior en relació amb els jocs precedents amb un 340%. (Solanelas, Camps, & Ferrand, 2017).

Un altre dels principals aspectes analitzats és el de l'evolució, a nivell de tot l'Estat, del nombre de llicències federatives abans i després dels Jocs, i no s'aprecia cap punt d'inflexió significatiu que es pugui relacionar amb l'organització dels jocs olímpics. No és aquesta la mateixa tendència en el cas de Catalunya en relació amb l'evolució de la pràctica esportiva entre 1990 i 2005, que es va incrementar en un 10% en aquest període. Encara que resulta difícil atribuir-ho directament a l'organització de l'esdeveniment, sí que sembla que l'ambient

years before and after the Olympics may have had an influence.

The cumulative know-how from the Olympics was one of the keys that allowed Barcelona to continue focusing on the strategy of hosting events, not only nationally but also internationally. In fact, this has always been one of the cornerstones of the city's Strategic Sports Plan.

In the third article (Solanelas, Camps, Carranza, Dordal, & Carné, 2017) the important legacy left by the Olympics on the city's sports facilities is reported, both within the city itself and in the facilities built or improved outside it, following the decentralisation strategy designed for the Olympics, which allowed different cities to be equipped with sports infrastructures which were later used by citizens. In 1992, just 1.23% of the population of Barcelona was members of public sports facilities, mostly because at that time the Olympic and other facilities were not yet in operation. With the new strategy designed for the Olympic legacy, by 1994 the percentage was 2.82%, by 1996 it was 6.3%, and today the percentage is 11.67%.

However, Olympic facilities were not the only ones that were part of the global strategy. During that Olympic period (1980-1992), a large number of sports facilities were built, which today account for 40% of the sports facilities in the current census of the IBE (Barcelona Sports Institute).

Of all the Olympic facilities, the Palau Sant Jordi and the Olympic Stadium are the two largest and most emblematic ones. Their use over these 25 years has been based on attracting a large number of spectators to sporting, commercial and music events. While the Palau Sant Jordi has hosted around 21 million cumulative spectators, the figure for the Olympic Stadium is almost 20 million.

Economically, the Barcelona Olympics were a turning point for Barcelona to embark upon a major transformation to turn itself into an international benchmark. In this context, Brunet (2011) shows comparative statistics on how the hotel supply and foreign visitors in Barcelona have evolved, with much higher growth than what is found in other Olympic cities like Sidney, Atlanta and Seoul.

This transformation has meant that recently the city has been capable of going from almost 1 500 000 tourists prior to 1992 to almost 8 000 000 today.

esportiu que es va viure en els anys previs i posteriors va poder influenciar-hi.

El *know-how* acumulat durant els Jocs ha estat una de les claus perquè Barcelona hagi seguit apostant per l'estratègia de l'organització d'esdeveniments a nivell nacional però especialment a nivell internacional. De fet, ha estat sempre un dels eixos bàsics del pla estratègic esportiu de la pròpia ciutat.

Al tercer article (Solanelas, Camps, Carranza, Dordal, & Carné, 2017), s'explica com les instal·lacions esportives han suposat un dels grans llegats esportius per a la ciutat. Tant les de la pròpia ciutat com les instal·lacions construïdes o millorades fora de la ciutat, seguint l'estratègia de descentralització dissenyada per als Jocs, van permetre dotar diferents ciutats d'unes infraestructures esportives que han estat posteriorment utilitzades per la ciutadania. El 1992, l'1.23% de la població de Barcelona estava abonada a instal·lacions esportives públiques, un baix percentatge degut al fet que en aquell moment les instal·lacions olímpiques i algunes altres encara no estaven en funcionament. Amb la nova estratègia dissenyada per al llegat dels Jocs, el 1994 el percentatge ja era d'un 2.82%, el 1996 d'un 6.30% i en l'actualitat és d'un 11.67%.

Però no van ser només les instal·lacions dels JO les que van formar part de l'estratègia global. Durant aquest període olímpic (1980-1992) es van construir un gran nombre d'instal·lacions esportives que avui constitueixen el 40% de les instal·lacions esportives del cens actual de l'IBE (Institut Barcelona Esports).

Del conjunt d'instal·lacions olímpiques, el Palau Sant Jordi i l'Estadi Olímpic són les dues més grans i més emblemàtiques. El seu ús durant aquests 25 anys s'ha basat a aconseguir un gran nombre d'espectadors que assisteixin a esdeveniments esportius, comercials i musicals. Mentre que el Palau Sant Jordi ha acumulat al voltant de 21 milions d'espectadors, a l'Estadi Olímpic la xifra se situa al voltant dels 20 milions.

A nivell econòmic, els Jocs de Barcelona van ser el punt d'inflexió perquè la ciutat realitzés la gran transformació per esdevenir un referent internacional. En aquest context, Brunet (2011) mostra de manera evolutiva comparada com l'oferta hotelera i els visitants estrangers a Barcelona van assolir un creixement molt superior que el mostrat a les ciutats organitzadores d'altres JO com Sydney, Atlanta o Seül.

Aquesta transformació ha suposat que en els últims temps la ciutat hagi estat capaç de passar dels prop d'1 500 000 turistes abans del 92 als prop de 8 000 000 en

Therefore, over these 25 years there has been a 419% increase in tourism, while during this same period, other European tourist cities like London, Berlin and Paris have had a maximum increase of 311%, in the case of Berlin, while in the other cities the increase has not surpassed 100%. In this sense, studies like Fourie and Santana-Gallego (2011) show similar figures in other contexts.

This major transformation has also entailed a huge social impetus. The economic impact over these years has helped improve societal wellbeing; it is clear that this evolution cannot entirely be explained by the Olympics, but they contributed a great deal to the major changes. Many of the investments in sports, transportation infrastructures inside the city and the airport over the course of these 25 years have meant improved quality of life for the citizens of Barcelona, interrupted in recent years by the crisis and the overly high influx of tourists into the city.

One of the objectives of Barcelona '92 was to show the Olympic family and the world at large the level of involvement in the event of the city as a whole. The large number of participants generated an image of social dynamism and involvement based on citizen participation.

Socially, another important cornerstone was the campaign to attract volunteers, which received 102 000 applicants to ultimately fill 35 000 volunteer positions.

All the impacts mentioned above cannot be totally linked to the organisation of Barcelona 1992 because during the preparation phase and after the Olympics the city, Catalonia and Spain evolved considerably under the influence of many other factors than the Olympics such as the introduction of the Euro, the availability of low-cost airlines, the many hotels built, the development of tourism worldwide, etc.

Objective

The purpose of this last article in the series is to reflect on how studying the legacy of Barcelona '92 can help the organisation of future sporting events and to offer a series of recommendations in this regard.

l'actualitat. Per tant, en aquests 25 anys s'ha experimentat un increment del 419% mentre que en aquest mateix període altres ciutats turístiques europees com Londres, Berlin o Paris han tingut un increment màxim del 311%, en el cas de Berlín, i en les altres ciutats no ha sobrepassat el 100%. En aquest sentit, estudis com el de Fourie i Santana-Gallego (2011) mostren dades similars en altres contextos.

Aquesta gran transformació ha suposat, també, una gran embranzida a nivell social. L'impacte econòmic al llarg d'aquest temps ha generat un millor benestar social; és evident que aquesta evolució no pot explicar-se només pels Jocs però aquests van col·laborar molt als grans canvis.

Moltes de les inversions que es van produir a nivell esportiu, en les infraestructures de transport intern de la ciutat o en el mateix aeroport, han suposat al llarg d'aquests anys una millora en la qualitat de vida de la ciutadania de Barcelona que s'ha vist interrompuda en els últims anys com a conseqüència de la crisi i de la massificació turística de la ciutat.

Un dels objectius de Barcelona '92 va ser mostrar a la família olímpica i al món en general el nivell d'implicació del conjunt de la ciutat en l'esdeveniment. El gran nombre de participants va generar una imatge de dinamisme social i implicació basada en la participació ciutadana.

A nivell social, un altre dels grans pilars va ser la campanya de voluntaris que va rebre 102 000 candidatures per a una necessitat final de 35 000 voluntaris.

Tots els impactes esmentats anteriorment no es poden vincular en la seva totalitat a l'organització dels Jocs Barcelona '92 perquè durant la fase de preparació i després dels Jocs, la ciutat, Catalunya i Espanya van evolucionar considerablement sota la influència d'altres factors a més dels JO, com la introducció de l'euro, el naixement de les línies aèries de baix cost, la construcció de molts hotels, el desenvolupament del turisme a nivell mundial, etc.

Objectiu

L'objectiu d'aquest últim article de la sèrie és reflexionar sobre l'ajuda que pot representar l'estudi del llegat de Barcelona '92 en l'organització de futurs esdeveniments esportius i poder plantejar un conjunt de recomanacions sobre aquest tema.

Method

The method used for this fourth article has been a survey of different specific materials, particularly the synthesis of the previous three articles. Likewise, in order to develop the events module in the Executive Master's in European Sports Governance held in Barcelona, a round table was held on sports events of the future with the participation of a panel of worldwide experts, including Holger Preuss, Jean-Loup Chappelet, Iain Edmondson and Enric Truñó. This fourth instalment includes the basic ideas and main remarks that the speakers offered at the round table.

Within the context of major sporting events, talking about the future means accepting a perspective of at least 10 or 15 years, given that in the short and middle term it is difficult to significantly influence the events that are going to be held within the next 5-10 years, since the majority of them have already been conceptualised and designed in different cities (*Table 1*). It is worthwhile to go beyond this timeframe since it is the only way to truly influence future events.

Taking the Barcelona Olympics as the frame of reference, as well as the current situation of the different sporting events we have analysed, it is deduced that several considerations should be borne in mind in the future.

Mètode

El mètode utilitzat per a aquest quart article ha estat la revisió de diferents materials específics i especialment la síntesi dels altres tres articles. Així mateix, amb motiu del desenvolupament del mòdul d'esdeveniments del Màster Internacional MESGO, realitzat a Barcelona, es va organitzar una taula rodona sobre els esdeveniments esportius del futur dirigida per Francesc Solanellas i amb la participació d'un grup d'experts de nivell mundial, com Holger Preuss, Jean-Loup Chappelet, Iain Edmondson i Enric Truñó. Aquest quart lliurament inclou les idees bàsiques i els principals comentaris que els conferencians van apuntar durant la citada taula rodona.

En el context dels grans esdeveniments esportius parlar de futur és fer-ho en una perspectiva d'un mínim de 10 o 15 anys, ja que a curt i a mitjà termini és difícil poder incidir de manera significativa en aquells esdeveniments que s'han de desenvolupar en els propers 5-10 anys, perquè la majoria d'ells ja han estat conceptualitzats i designats a diferents ciutats (*taula 1*). Interessa, per tant, anar més enllà d'aquesta xifra perquè és l'única opció de poder incidir realment en els esdeveniments del futur.

Prenent com a referència els JO de Barcelona però també la situació actual dels diferents esdeveniments esportius que hem analitzat, s'entén que en el futur s'haurien de tenir en compte diverses consideracions.

Events Esdeveniments	First Primer	Second Segon	Third Tercer
Olympics Jocs Olímpics	2020-Tokyo	2024-Paris	2028-Los Angeles
Football Futbol	2018-Russia	2022-Qatar	2026 (2 bids 2 candidatures)
Basketball Bàsquet	2019-China	2023 (3 bids 3 candidatures)	
Swimming Natació	2019-S. Korea	2021-Japan	2023-Qatar
Track & field Atletisme	2017-London	2019-Doha	2021-Eugene-USA
Gymnastics Gimnàstica	2017-Montreal	2018-Doha	2019-Stuttgart
Handball Handbol	2017-France	2019-Germany-Denmark	2021-Egypt

Table 1. Sites of the most important forthcoming sporting events

Taula 1. Seus dels propers esdeveniments esportius més importants

Conceptualisation of the Candidacies for the Event

In the phase of envisioning the different candidacies for sports events, objectives of transformation, improvement or renovation that go beyond the sporting event itself could be considered. We say “could be” because when the event tries to bring the city and the society hosting it aspects that go beyond the sporting event itself, this has a clear added value. This positioning is precisely what has allowed different cities to be chosen to host an event, and, to the contrary, not be chosen when these details were not taken into account. Barcelona set out to transform the city and open it up to the sea with an urban plan that was later followed by several Olympic candidate cities. But it should also be noted that the Barcelona “model” took place in a very particular context in which the city had a serious delay in investments, while the country had untapped potential in terms of sports, an action which was carried out with intensity and planning in the ensuing years, the years when the Olympics were being prepared. That intensity remains even today, which explains the continued success of Spanish sports.

Therefore, Barcelona took advantage of the opportunity by making one of the most important sports, economic, social and urban transformations in memory, which has been sustainable over these 25 years (Brunet, 2011).

In consequence, not all cities are a potential Barcelona; however, each city can perfectly identify the reason or motive why the event can help it transform itself and improve one or several social, urban or simply sports factors. It must go beyond just being an occasion for athletes to gather, TV rights and spectators that occupy the city for a few days.

Cities like Rio de Janeiro and Beijing in the case of the Olympics, and the United States for the Football World Cup, were able to present enough solid arguments to be chosen.

According to their current situation, meaning both their limitations and their potentialities, each city must be capable of positioning itself and developing a line of argumentation which can be understood both internally by its own citizens and abroad, and particularly by those who have the possibility to vote on a candidate or take a decision.

La conceptualització de la candidaduta a l'esdeveniment

En la fase de concepció de les diferents candidatures per als esdeveniments esportius podrien plantejar-se objectius de transformació, de millora o de renovació que anessin més enllà del propi esdeveniment esportiu. “Podria”, perquè sempre és un clar valor afegit que l'esdeveniment intenti aportar a la ciutat, a la societat que l'ha d'acollir, aspectes que vagin més enllà del fet esportiu. Precisament aquest posicionament és el que ha permès diferents ciutats ser escollides per a l'organització d'un esdeveniment i al contrari, de no ser-ho sinó s'han tingut en compte aquets detalls. Barcelona va proposar transformar la ciutat, obrir-la al mar realitzant una aposta urbana que posteriorment ha estat seguida per diferents candidatures als Jocs. Però també s'ha d'assenyalar que el que s'ha denominat “model Barcelona” es va produir en un context molt particular en el qual la ciutat tenia un retard important en inversions i, al seu torn, el país tenia, en l'àmbit esportiu, un potencial que fins a aquell moment no s'havia treballat ni amb la intensitat ni amb la planificació que es va fer en els anys de preparació dels Jocs, model de preparació i planificació. Una certa intensitat s'ha mantingut fins als nostres dies, la qual cosa permet explicar la continuïtat en els èxits de l'esport espanyol.

Barcelona, per tant, va aprofitar l'oportunitat realitzant una de les grans transformacions esportives, econòmiques, esportives, socials i urbanístiques que es recorden, i han estat sostenibles al llarg dels anys (Brunet, 2011).

En conseqüència, no totes les ciutats són una Barcelona en potència però sí que cada ciutat pot identificar perfectament la raó per la qual l'esdeveniment li permetrà transformar-se i millorar en un o diversos aspectes socials, urbans o simplement esportius. S'ha d'anar més enllà d'ajuntar uns esportistes, uns drets de TV i uns espectadors que ocupin la ciutat durant uns dies.

Ciutats com Rio de Janeiro o Pequín, per al cas dels JO, o Estats Units, per als Campionats del Món de Futbol, van ser capaços de tenir arguments prou sòlids per ser escollides.

En funció de la situació actual, de les limitacions que presenti però, també, lògicament de les seves potencialitats, cada ciutat hauria de ser capaç de posicionar-se i dibuixar una línia argumental que pugui ser entesa tant internament pels seus propis ciutadans com per l'exterior i, molt especialment, per aquells que tenen la capacitat de votar una candidatura esportiva o de decidir en aquest sentit.

Certainly, for some cities like Barcelona, some international events in the 1980s and 1990s could have contributed to its development had they been candidates. Today, these cities have evolved and may have other goals different to the ones at that time, and perhaps some major events can be held with other options that are economically more profitable, as can be seen in *Table 1* with clear examples of events hosted in sports like track and field, swimming and football.

Likewise, we should recall that these positions may currently be variable or very variable (Desbordes & Falgouz, 2007). The internal political juncture of a given country, the relationship between countries and the very security levels nationally and internationally are just some of the variables which may condition this position and therefore the recognition of those who choose the candidates.

Once we have gotten past these essentially technical considerations (having adequate sports facilities, a transport network, enough hotels, etc.) which are mentioned in the majority of technical reports of the proprietary organisers of events, it is essential to activate the lobbies that will enable them to win the number of votes needed to host these events. In this respect, one must be increasingly scrupulous, since in the near future malfeasance will be heavily penalised.

Location of the Event

By analysing the number of events and the sites where they were held in recent years, it can be seen that a clear overall tendency to hold an increasing number of events exists, as well as a downward trend in hosting these events in European countries, primarily in favour of Asian countries. *Figure 1* shows the location of the most important world events in the past 5 decades in track and field, gymnastics, football, basketball and handball.

Between the 1970s and 1990s, the number of events held in Europe was largely stable. In the 2000s, a drop can be noted, with a slight recovery in the following decade. In around 2020, a decline in the number of events on this continent can be predicted, which will shift to the Asian continent.

Since around the 1970s, the number of events held on the American continent has dropped, while

Segurament per a algunes ciutats com Barcelona, als anys 80 i 90 certs esdeveniments de nivell internacional podien contribuir al desenvolupament d'aquestes ciutats si eren candidates. Avui dia, aquestes urbs han evolucionat, poden tenir altres fites diferents de les que tenien llavors; i també pot succeir que alguns grans esdeveniments es puguin dur a terme amb altres opcions que els resultin econòmicament més rendibles, com es pot comprovar a la *taula 1* amb clars exemples d'actes organitzats en esports com atletisme, natació, futbol, etc.

Així mateix, cal recordar que en l'actualitat aquests posicionaments poden ser variables o molt variables (Desbordes & Falgouz, 2007). La conjuntura política interna d'un determinat país, la relació entre països i la mateixa situació de seguretat a nivell nacional i internacional representen algunes de les variables que el poden condicionar, i per tant, el reconeixement d'aquells que han d'escollir una candidatura.

Superats els aspectes essencialment tècnics (disposar de les instal·lacions esportives adequades, d'una xarxa de transport i d'una oferta hotelera suficient, etc.), que es troben ressenyats en la majoria dels informes tècnics de les organitzacions titulars o propietàries dels esdeveniments, resulta necessari activar els *lobbys* que els permetran aconseguir els vots necessaris per organitzar aquests esdeveniments; i és aquí on cada vegada s'ha de ser més escrupolós perquè en el futur immediat les males pràctiques seran fortament penalitzades.

Localització de l'esdeveniment

Analizant el nombre d'esdeveniments i el lloc on aquests s'han realitzat en els últims anys, s'observa que existeix una clara tendència generalitzada a organitzar cada vegada un major nombre d'esdeveniments i també es constata que hi ha una tendència a la baixa en la ubicació dels esdeveniments en països europeus a favor, principalment, dels països asiàtics. La *figura 1* mostra la localització dels principals esdeveniments mundials d'atletisme, gimnàstica, futbol, bàsquet i handbol en les últimes cinc dècades.

Entre els anys 70 i 90 el nombre d'esdeveniments realitzats a Europa va ser bastant estable. Als anys 2000 s'aprecia un descens amb una lleugera recuperació en la dècada següent. Per a la dècada 2020, es pot preveure una caiguda d'esdeveniments en aquest continent que sembla que es desplaçarien cap al continent asiàtic.

Quant al continent americà, des de pràcticament els anys 70 s'ha anat reduint el nombre d'esdeveniments

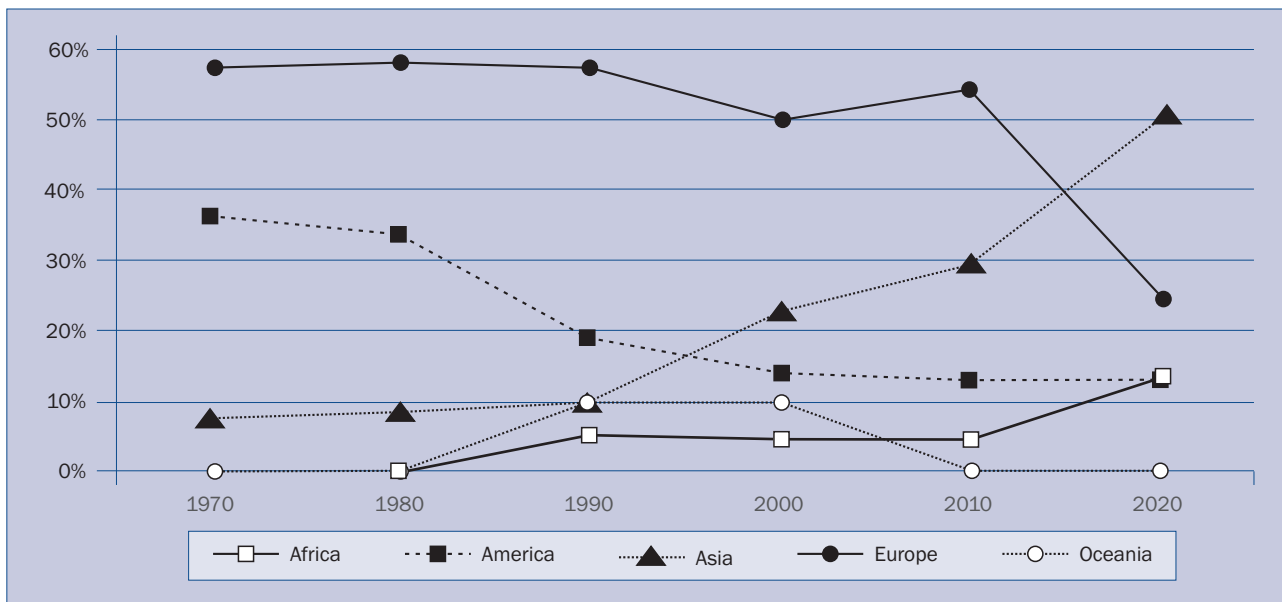

Figure 1. Location of the major events in the past 5 decades

Figura 1. Localització de grans esdeveniments en les últimes cinc dècades

the number of events that Oceania hosted, albeit always with a minor presence, increased in the 1990s and 2000s. Finally, Africa did not improve its ranking until 2000, most likely because of South Africa. Previously, it ranked last among the continents hosting events.

If the location of the main events in each of the different countries is studied, it can be found that internationally Spain is the country that has hosted the second largest number of events of the sports mentioned above in recent years (Figure 2).

organitzats, mentre que a Oceania, sempre amb una presència baixa, va augmentar durant els anys 1990 i 2000. Finalment, Àfrica no va ser fins passat l'any 2000 que va millorar el seu rànquing en l'organització d'esdeveniments, segurament per apostar per Sud-Àfrica. Abans se situava en l'última posició dels continents organitzadors.

Si el que s'estudia és la localització dels principals esdeveniments en cadascun dels diferents països, es constata que en els últims anys Espanya ha estat el segon país a organitzar més esdeveniments a nivell internacional dels esports esmentats anteriorment. (Fig. 2)

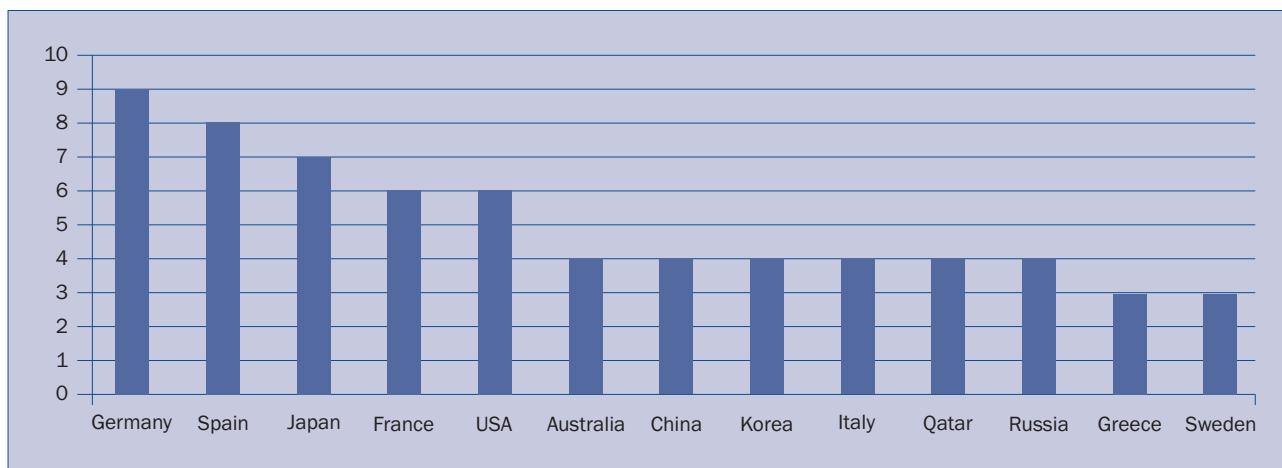

Figure 2. Location of the major events by country

Figura 2. Localització dels principals esdeveniments per països

Bearing in mind this approach to the location of sports events, the question arises of what the scenario will be in the forthcoming years. There is no clear answer to this prospective analysis, but it is essential to present some of the factors that should be taken into account:

- The diversification of the countries hosting events can only be positive if the large events reach different continents. If this ends up happening, it will be a good indicator of the progression of some of them which are still having difficulties hosting these events today.
- This regional diversification should not be solely based on the capacity or economic potential of some countries, given that the size of the events and their sustainability must also be borne in mind.
- If the tendency of the sites that may host events in the next 20 years is considered, it would be very important for the events to be used to truly and effectively promote those sports in the different organising countries.
- On the other hand, there are the European countries that have hosted many of these events in recent decades, and they should not be marginalised today merely by economic criteria.

But one of the important questions is whether some African or Oceanic countries could organise mega-events in the next few years. In the short term, it seems difficult, but from some vantage points it all depends on the athletic evolution of their athletes, economic factors, factors like transport and primarily their organisational capacity, and their vision of being able to use these events to take advantage of and make major economic, social and urban transformations in that territory.

The goal is to ascertain whether the evolution in the past few decades will be confirmed in the next few. Will Africa and Oceania play a more important role? Will Asia retain its organisational capacity thanks to Qatar and other countries in the region?

In some Asian and African countries, these events could surely provide what they offered European countries in their day. On the other hand, it may happen that currently some European cities are not capable of competing economically with those

Partint d'aquest enfocament de la localització dels esdeveniments esportius apareix la pregunta “quin serà l'escenari dels propers anys?” No hi ha una resposta clara a aquesta anàlisi prospectiva però sí que és imprescindible presentar alguns elements que s'haurien de tenir en compte:

- La diversificació dels països organitzadors d'esdeveniments només pot ser positiva si els grans esdeveniments arriben als diferents continents. Si aquesta s'acaba produint serà un bon indicador de la progressió d'alguns països que en l'actualitat segueixen tenint difícil que els puguin acollir.
- Aquesta diversificació territorial no hauria de basar-se únicament en la capacitat o potencial econòmic que presentin alguns països, ja que la dimensió dels esdeveniments i la seva sostenibilitat haurien de ser, també, tinguts en compte.
- Si es considera la tendència d'on es realitzaran els esdeveniments dels futurs 20 anys, seria molt important que aquests esdeveniments servissin per promoure de manera real i efectiva aquests esports als diferents països organitzadors.
- Per altra banda, hi hauria els països europeus que en les últimes dècades han sustentat molts d'aquests esdeveniments i que en l'actualitat no haurien de ser marginats únicament per criteris econòmics.

Però una de les preguntes claus és “¿podran alguns països africans o oceànics organitzar alguns megaesdeveniments en els propers anys?”. A curt termini sembla difícil però, des de cert punt de vista, tot dependrà de l'evolució esportiva dels seus esportistes, de factors econòmics, d'elements com el transport i principalment de la seva capacitat organitzativa, de la seva visió per poder utilitzar aquests esdeveniments per realitzar grans transformacions econòmiques, social i urbanes en aquest territori.

La qüestió és saber si l'evolució de les últimes dècades es confirmarà en les properes. Tindran Àfrica i Oceania un rol més important? Àsia mantindrà el poder organitzatiu gràcies a Qatar i altres països de la zona?

Segurament en alguns països asiàtics i africans aquests esdeveniments poden aportar el que al seu moment van oferir a ciutats i països principalment europeus. Per contra, pot ocórrer que actualment algunes ciutats europees no es vegin capaces de competir econòmicament amb les

on the Asian continent or in the Middle East, and most likely for this reason they do not seem to feel challenged by these events. In contrast, some “traditional” hosts of events may end up focusing on other new ones which are economically more sustainable and fit the generational change and new political and social objectives better. Along these lines are the Roller Games which will be held in Barcelona in 2019, the X-Games, some Red Bull competitions, etc.

Process of Site Selection

The majority of events worldwide have a candidate selection process and final selection by the general assembly of the event organiser. It is indisputable that the process in the Olympics has improved over time: invitation phase; vision, concept and strategy phase; financing and governance phase; and finally, execution phase and then legacy, which must end with the choice of the candidate city that shows the best result or balance in all the sections. From then on, they have seven years until the Olympics begin.

This is just one example of the process, while in other national organisations, or in the EuroLeague, for example, the choice of sites is determined by an executive committee based on the candidate cities, evaluating a host of factors such as security, business, alternation, etc. These selection criteria are not public, nor is the site voted on in an open process.

It can be observed, regardless of the method used to choose the host, there are still cases of malfeasance in the votes to choose the sites of the most important events, given that the impact this may have for a city or an entire country makes them susceptible to attempts to win them at all costs.

With the latest cases, which unfortunately have different forerunners, the question arises again of the best methodology to choose the host regions in order to isolate it from any malfeasance. However, it seems impossible to dream up the perfect method when the human factor plays such an important role in the decision.

Given these doubts, there are alternatives which could mean processes which involve citizen participation. At first glance, it may seem that sports fans

del continent asiàtic o Orient Mitjà i segurament per això no semblen sentir-se interpel·lades per alguns d'aquests esdeveniments. En canvi, alguns països “tradicionals” en l'organització d'esdeveniments poden acabar apostant per nous esdeveniments que siguin econòmicament més sostenibles i que s'adeqüin millor al canvi generacional i als nous objectius políticsocials. En aquesta línia es pot parlar dels Roller Games, que es faran a Barcelona el 2019, els X-Games, algunes competicions de Red-Bull, etc.

Procés de selecció de les seus

La majoria d'esdeveniments de nivell mundial tenen un procés de selecció de candidatures i de selecció final per part de l'assemblea general de l'ens titular de l'esdeveniment. És indiscutible que en el cas dels JO aquest procés ha millorat amb el temps: fase d'invitació, fase de visió, concepte i estratègia, fase de finançament i governança fins a arribar a la seva fase d'execució i fase de llegat d'aquests, que hauria d'acabar amb l'elecció de la ciutat candidata que presenti un millor resultat o balanç en tots els apartats. A partir d'aquest moment serien set anys fins a l'inici dels Jocs.

Aquest és només un exemple dels processos, mentre que en altres organitzacions nacionals, o a l'Eurolliga, per exemple, l'elecció de les seus es decideixen per un comitè executiu a partir de les ciutats candidates i valorant una multitud d'aspectes com seguretat, negoci, alternança, etc. Criteris de selecció que no són públics, ni és votat en un procediment obert i retransmès.

En tot cas, s'observa que amb independència del mètode utilitzat per a la selecció del territori organitzador, segueixen apareixent casos de males pràctiques en les votacions per escollir les seus dels esdeveniments més importants, atès que l'impacte que poden suposar aquests esdeveniments per a una ciutat i per a tot el país els fan susceptibles de procurar aconseguir-los costi el que costi.

Davant els casos més recents que, dissortadament, tenen diferents precedents, ressorgeix la qüestió sobre quin és el mètode més adequat per la selecció dels territoris organitzadors per poder aïllar-lo de qualsevol tipus de mala pràctica. No obstant això, sembla impossible trobar un mètode perfecte quan el factor humà juga un paper tan important en la decisió.

Davant d'aquests dubtes apareixen alternatives que podrien passar per processos de participació ciutadana. A primera vista podria semblar que una solució possible seria que els afeccionats de l'esport escollissin la ciutat.

choosing the site might be a possible solution. But then doubts emerge as to who would have the right to vote and their degree of knowledge and involvement in order to take such an important decision for the sport involved and the candidate cities.

This participation also leads us to weigh to what extent the candidate cities should have a broad base of citizen support. For example, today there are several cities which have decided to withdraw their candidacy from the Olympics, and the reasons may be a consequence of an economic-political decision (such as in Rome) or the result of a consultative referendum. When this latter option has been offered, in the majority of cases the result of the consultation has been negative for the interests of the different candidate cities. In the past two Olympic cycles alone, Boston, Munich, Budapest, Krakow and Graubünden have relinquished the chance to host the Olympics and ended up withdrawing their Olympic candidacies. Today it is probably still too early to properly interpret this, but it is clear that this has reduced the number of cities that want to vie to host the different international events.

It could be said that a new scenario is appearing in which sometimes, due solely to popular pressure or the result of a popular consultation, the sports and political leaders' intentions for a city to vie to be the site of the Summer or Winter Olympics ends up being neutralised or rejected. In Barcelona '92 (Moragas & Botella, 2002), grassroots support reached 90%, although this result did not stem from a referendum.

Therefore, it seems fairly clear that times are changing and that hosting the Olympics or other mega-events does not have all the support that it used to in some cities prior to the 1990s. Election models for the sites for events that are totally different to earlier ones should be considered, such as election through a committee of experts; indeed, this model has been common in choosing in public tenders, to provide services, etc. However, implementing this model also prompts questions such as the system to choose the experts, who chooses them, how long their expert status lasts, etc. What is more, in the current model, the members of the bodies which are responsible for choosing the sites of major events (IOC session, executive in the international federations) may

No obstant això sorgeixen dubtes sobre qui tindria dret a vot i sobre el grau de coneixement i implicació per poder prendre una decisió tan rellevant per a l'esport en qüestió i les ciutats candidates.

Aquest element de participació ciutadana també ens porta a valorar fins a quin punt les ciutats candidates haurien de tenir un ampli grau de suport entre la seva ciutadania. Així, per exemple, en l'actualitat són vàries les ciutats que han decidit retirar la seva candidatura als JO, i això ha succeït bé com a conseqüència d'una decisió economicopolítica, com és el cas de Roma, o bé pel resultat negatiu d'un referèndum consultiu, en altres casos. Quan s'ha donat aquesta opció, en la majoria dels casos el resultat de la consulta ha estat negatiu per als interessos de les diferents ciutats candidates. Només en els dos darrers cicles olímpics Boston, Munic, Budapest, Cracòvia i Graubünden hi han renunciat. Tots ells han acabat per renunciar a la candidatura olímpica. Probablement, avui encara és massa aviat per valorar-ho adequadament, però és evident que aquest fet ha reduït el nombre de ciutats que volen competir per albergar els diferents esdeveniments internacionals.

Podríem dir doncs que estem davant un nou escenari en el qual en ocasions, ja sigui per la simple pressió popular o com a conseqüència del resultat d'una consulta popular, s'acaba finalment neutralitzant i rebutjant les intencions dels dirigents polítics i esportius d'una ciutat per poder optar a ser seu d'uns jocs olímpics tant d'estiu com d'hivern. A Barcelona '92 (Botella i Moragas, 2002), el suport popular va arribar a ser del 90%, si bé aquest resultat no deriva d'un referèndum.

Sembla doncs bastant clar que els temps estan canviant i organitzar els jocs olímpics o altres megaesdeveniments no compta a totes les ciutats amb el mateix suport que abans, com podia ser als anys 90.

Es pot pensar també en models d'elecció de les seus per a esdeveniments que siguin completament diferents dels anteriors, com per exemple l'elecció mitjançant un comitè d'experts; model, d'altra banda, habitual en l'elecció dels concursos d'obra pública, de prestació de serveis, etc. Però la implementació d'aquest model també genera molts interrogants: com es triarien els experts? qui ho faria? quina seria la durada del seu encàrrec? etc. És més, en el model actual els membres dels òrgans que tenen la responsabilitat de l'elecció de les seus dels grans esdeveniments (sessió al COI, executiva en les federacions internacionals) poden considerar-se ells mateixos com

well consider themselves to be the top experts in this field, and they would not be wrong. Surely another solution could be an intermediate group where technical reports prior to voting were much more influential.

Creation of New Events

The advent of new sporting events which are integrated into the market and sports calendars are emerging as a consequence of different circumstances, either because some of the so-called traditional sports need to reach a larger audience and increase their viewers (European Championship), or because some of the traditional events do not meet the objectives of some cities (RideLondon), or because different sponsor interests arise which require a different relational or sales concept, or simply because new kinds of sports or sports activity spring up that were not known or practised until now (Red Bull High Diving).

Right now, both the social communication system and the intrinsic characteristics of the new kinds of sports allow new events to be created which are fully adapted to the needs of the interested parties and apparently lack the limitations of the existing events.

In the former example, the European Championships (to be held in Berlin and Glasgow in 2018) group together different sports disciplines including swimming, track and field, cycling, golf, gymnastics, rowing and the triathlon. This is a new format with sports that are not considered the most popular but are famous enough in the Olympics and even have their own respective world championships. With this championship, the goal is for them to carve a larger niche for themselves in the European sports arena.

In the latter RideLondon can be found. It is an event created by and for London which merges high-level sports competition with the participation of purely recreational athletes. One day a year, the city is practically shut down to let bicycles take over the streets. In recent years, new events like the Roller Games and the world skating games have appeared, which bring together a total of 10 kinds of sports. In 2017, they are being held in Nanjing and in 2019 in Barcelona.

els màxims experts en aquesta faceta i tampoc estarien mancats de raó. Segurament un punt intermedi on els informes tècnics previs a les votacions tinguessin un molt més pes específic podria ser una altra de les solucions.

Creació de nous esdeveniments

L'aparició de nous esdeveniments esportius que s'integren al mercat i als calendaris esportius sorgeixen com a conseqüència de diferents circumstàncies: bé sigui perquè alguns esports dels anomenats tradicionals necessiten arribar a un nombre superior de públic i incrementar les seves audiències (European Championship), bé sigui perquè alguns dels esdeveniments tradicionals no arriben a complir amb els objectius d'algunes ciutats (RideLondon), o ja sigui perquè apareixen interessos diferenciats dels patrocinadors que requereixen d'un concepte relacional o de venda diferent, o sigui, simplement, perquè apareixen noves modalitats o activitats esportives no conegudes o practicades fins ara (Red Bull High Diving).

En aquests moments, tant el sistema comunicatiu social com les característiques intrínseques de les noves modalitats esportives permeten crear nous esdeveniments adaptats completament a les necessitats dels interessats i aparentment sense presentar les limitacions dels ja existents.

En el primer dels exemples, els European Championships (a disputar entre Berlín i Glasgow el 2018) agrupen diferents disciplines esportives, com la natació, l'atletisme, el ciclisme, el golf, la gimnàstica, el rem i el triatló. És un nou format amb esports que no es consideren majoritaris però si que disposen de suficient notorietat en jocs olímpics, i tenen els seus propis campionats del món. Amb aquest campionat intenten buscar una major presència en l'espai esportiu europeu.

En el segon dels casos hi ha el RideLondon, que és un esdeveniment creat per i per a Londres, on s'uneixen la competició esportiva d'alt nivell amb la participació esportiva purament recreativa. Durant un dia a l'any Londres pràcticament es tanca perquè la bicicleta sigui el centre de la ciutat.

En els últims anys han aparegut també nous esdeveniments com els Roller Games o jocs mundials de patinatge, que agrupen un total de 10 modalitats esportives. L'any 2017 es disputen a Nanjing i el 2019 es faran a Barcelona.

Red Bull Cliff Diving is an example of another kind of event in which a circuit of competitions outside the classic sports federations is created following the guidelines of a sponsor. Some of the kinds of sports practised in this circuit were included for the first time in the last World Swimming Championships held in Barcelona (2013).

Annual Events Versus More Frequent Events

In previous articles in this series, it has been reported that the authors focus their work and publications on mega-events or on those which happen every so often and are held continentally or worldwide. Traditionally, aspects such as governance, candidacy models and selection, economic impact, their organisers and sponsorship have been studied. The focus on this kind of event is most likely due to the economic investment they generate, their international repercussions and the power of transformations which they are capable of effecting.

However, events which have been repeated every year for years in the same place should also be a subject of study, such as the tennis tournaments on the ATP circuit including Roland Garros and Conde Godó, and those on the WTA circuit, Formula 1 races, GP motorcycle races and even matches that the same team plays in their stadium throughout a season.

For example, the results from hosting an ATP tournament like the Conde Godó is not negligible as a championship that every year becomes a referent for both tennis lovers and business, social or political groups that take advantage of this event for their businesses or position in the social or retail scene. This kind of event should also be the subject of detailed studies to evaluate their real impact and legacy.

Continuous investment in an annual event allows it to become a constant or stable referent for some companies' marketing campaigns over time, which allows them to focus their sales actions on certain dates on the calendar and in a publication. These events are "stable" and perfectly well known by the public at large (Lee, 2013).

El Red Bull Cliff Diving forma part d'un altre tipus d'esdeveniment, on sota les directrius d'un patrocinador s'ha creat un circuit de competicions al marge de les organitzacions esportives federatives clàssiques. Algunes de les modalitats esportives practicades en aquest circuit es van incloure, per primera vegada, en els últims Campionats del Món de Natació celebrats a Barcelona (2013).

Esdeveniments anuals versus esdeveniments de periodicitat superior

En els articles anteriors d'aquesta sèrie s'ha constatat que els autors focalitzen els seus treballs i publicacions en els megaesdeveniments o en aquells que tenen una periodicitat determinada i que es desenvolupen a nivell continental o mundial. Tradicionalment se n'han estudiat aspectes com els de governança, models de candidatures i selecció, l'impacte econòmic, la seva organització o el patrocini. Segurament, la focalització en aquest tipus d'esdeveniments es deu a la inversió econòmica que generen, a la seva repercussió internacional i al poder de transformació dels que són capaços de crear-los.

No obstant això, també haurien de ser subjecte d'estudi els que es repeteixen anualment al llarg dels anys en un mateix escenari com els tornejos de tennis del circuit ATP com el Roland Garros, el comte Godó o els de el circuit de la WTA; les curses de F1 o les de moto GP, o fins i tot els partits que un mateix equip disputa en el seu estadi al llarg d'una temporada.

Així, per exemple, no són ni molt menys menyspreables els resultats derivats de l'organització d'un Torneig de l'ATP com el Comte de Godó, campionat que cada any en un moment determinat de la temporada es converteix en un referent tant per als amants del tennis, com per a aquells col·lectius empresarials, socials o polítics que aprofiten l'esdeveniment social per als seus negocis o per al seu posicionament en el context social o comercial. Aquests esdeveniments també haurien de ser objecte d'estudis detallats per avaluar el seu impacte real i el seu llegat.

La inversió continuada en un esdeveniment anual permet en el temps arribar a ser una referència constant o estable per a les campanyes de màrqueting d'algunes empreses que els ofereix focalitzar la seva acció comercial en un moment determinat del calendari i en una publicació; aquests esdeveniments resulten "estables" i coneguts perfectament pel gran públic (Lee, 2013).

Repetition of Event Sites

It is clear that in recent years there has been a drop in the number of candidate cities for large sporting events, and this is particularly clear with the Olympics. In September 2017, the IOC choose the sites of the 2024 and 2028 Olympics, as Paris and Los Angeles are the only two candidates competing for the 2024 Olympics and the other pre-candidate cities have withdrawn (Rome, Hamburg, Boston and Budapest). Furthermore, there are no prospects of a change in this trend for the forthcoming years and forthcoming Olympics. Barcelona '92 was decided in the final vote on Amsterdam, Birmingham, Brisbane and Paris, a number of candidate cities equal to what there had been at the beginning of the search for cities to host the 2024 Olympics. This number ultimately dropped to two, which have agreed with the IOC not only on the sequence of the two cities' hosting of the Olympics (2024 in Paris and 2028 in Los Angeles) but also, and this is very important, a greater contribution from the IOC to the organiser's budget (1.7 billion for the former and 1.8 for the latter). It should be noted that even though the number of candidate cities has dropped considerably, their revenues have not; indeed, they have risen. This clearly reveals that the problem lies not so much in the economic factors or the profitability of the event but in factors related to the social and political conception.

This is also the pattern followed by other large sporting events which have anticipated the choice of the hosts of future events by designating two consecutive sites, such as FINA and the IAAF. In view of this new scenario and the demands of many organisations, one of the options that could be considered is to repeat the choice of sites that have already hosted these events not too long afterward.

Until now, repeating sites was not a totally unheard-of consideration and was not total ruled out when hosting events, but when it has happened, it has always been with a considerable amount of time between both events. Generally, speaking, the average was 30 years between hosting one worldwide event and then hosting it again. As shown in *Figure 3*, the percentage of event repetition depends on the event. The Football World Cup is one of the events with the highest repetition rate: it is 40.91%, while the World Basketball Championships is only 11.76%. Although

Repetició de seus dels esdeveniments

Sembla que en els últims anys s'ha produït una disminució del nombre de ciutats candidates a ser seu de grans esdeveniments esportius i això és especialment clar quan es parla dels jocs olímpics. Durant aquest mes de setembre del 2017, el COI ha escollit dues seus consecutives dels Jocs del 2024 i del 2028, ja que París i Los Angeles són les dues úniques candidates que competien per als Jocs del 2024, després que s'hagin retirat la resta de ciutats precandidates (Roma, Hamburg, Boston i Budapest). No s'albira un canvi de tendència per als propers anys i properes cites olímpiques. Barcelona '92 es va imposar en la votació final a Amsterdam, Birmingham, Brisbane i Paris, un nombre de ciutats candidates igual al que hi havia a l'inici de buscar la seu dels Jocs del 2024, i que ha quedat en dues que han pactat amb el COI, no només la seqüenciació de l'organització dels Jocs entre les dues ciutats (2024 París i 2028 Los Angeles) sinó, també, i això és molt important, una major contribució del COI al pressupost de la seva organització (1700 milions per a la primera seu i 1800 per a la segona). S'ha d'assenyalar que, si bé el nombre de ciutats candidates disminueix considerablement, els ingressos previstos per als Jocs segueixen la línia inversa, la qual cosa segurament posa en evidència que la problemàtica no està tant en els aspectes econòmics de la rendibilitat de l'esdeveniment, sinó en factors de concepció social i política.

Aquesta és, també, la pauta seguida per altres grans esdeveniments esportius que han anticipat l'elecció de la seu de l'organització dels esdeveniments del futur amb la designació de dues seus consecutives, con són la FINA i la IAAF. Davant aquest nou escenari i les exigències de moltes organitzacions, una de les opcions que es podrien plantejar és la repetició de seus que ja ho hagin estat en un temps no gaire llunyà.

Fins a aquests moments el fet de la repetició de seus no era una consideració completament estranya o no utilitzada en l'organització d'esdeveniments, però, quan s'ha produït, ha estat sempre amb una diferència de temps molt considerable entre ambdues ocasions. En general, no passaven menys de 30 anys de mitjana entre ser seu d'un gran esdeveniment mundial i la seva repetició. Tal com s'aprecia a la *figura 3* el percentatge de repetició dels esdeveniments varia en funció d'aquests. El Mundial de futbol és l'esdeveniment amb un major percentatge de repetició, un 40.91%, mentre que en el Mundial de Bàsquet arriba a l'11.76%. Si bé és veritat que l'atletisme només representa un 5.56%

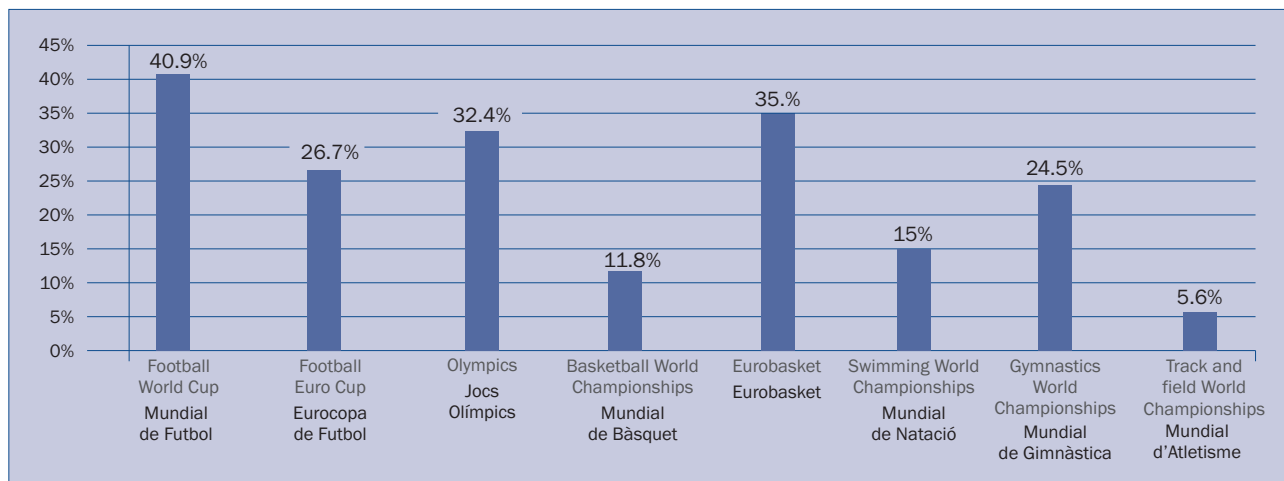

Figure 3. Repetition of the sites of the leading sporting events

Figura 3. Repetició de seus dels principals esdeveniments esportius

track and field only shows a 5.56% repetition rate, it is also a very recent competition (1983).

After a reasonable time, it seems logical for the major investment made to host the Olympics and the know-how gained to be used again for a new event of the same characteristics. In this sense, Barcelona, which hosted the Olympics in '92, as well as other Olympic cities, has used facilities like the Picornell Swimming Pools and the Palau Sant Jordi to host other events, such as the Swimming World Championships in 2003 and 2013; the Final 4 of the Euroleague twice; the X-Games, the finals of the David Cup; and many more.

Once the possibility of repeating events is on the table, could Barcelona host the Olympics again? If we are talking about the Summer games, the answer may well be yes. In reality, in many senses today the city is much better prepared in terms of sports; it is more accustomed to hosting events and it has a greater capacity to host a larger number of tourists. However, the most important factor is that all of this would entail minimum investments, clearly much lower than those needed in '92, although perhaps some new investments could be made; but there is no doubt that today is already prepared for it. A different issue would be hosting Winter Olympics, which were discussed because of the city's location, but they could prove to be a major impetus to the city and especially to the organisation of the region through sites in the Pyrenees. It would be very difficult to achieve the same level of impact as the '92 Olympics in absolute terms, but in relative

de repetició, però l'inici d'aquesta competició és molt recent (1983).

Després d'un temps raonable sembla lògic pensar que la gran inversió realitzada per a uns Jocs i el *know-how* acumulat puguin ser aprofitats per a un nou esdeveniment de les mateixes característiques. En aquest sentit Barcelona, que va organitzar els Jocs en el '92, com també fan altres ciutats olímpiques, s'ha servit d'instal·lacions com les Picornell o el Palau Sant Jordi per organitzar altres esdeveniments com els Campionats de Món de Natació (2003 i 2013); la Final4 de l'Eurolliga en dues ocasions; els X-Games, Finals de Copa Davis i un llarg etc.

Un cop oberta aquesta possibilitat de repetició d'esdeveniments, podria Barcelona acollir una altra vegada uns jocs olímpics? Si parlem dels d'estiu la resposta a la pregunta seria positiva. De fet, en molts sentits avui la ciutat està molt més preparada en el vessant esportiu, està més acostumada a acollir esdeveniments i és capaç d'acollir molt millor un gran nombre de turistes, però el més important és que tot això ho pot fer amb inversions mínimes i, per descomptat, molt inferiors a les quals va haver de fer front l'any 92. És possible que algunes noves inversions s'haguessin de realitzar però del que no hi ha dubte és que avui està ja preparada per fer-ho. Una altra cosa diferent seria acollir uns jocs olímpics d'hivern, sobre els quals ja s'ha discutit molt per la localització de la ciutat, però podrien ser un gran impuls per a la ciutat i especialment per a la vertebració del territori amb la configuració de les seus dels Pirineus. Resultaria molt difícil aconseguir el mateix nivell d'impacte que es va aconseguir amb els Jocs de Barcelona '92 en termes

terms the balance between the investment needed and the profitability or benefits achieved may well be higher than in 1992.

Financing of the Events

In this section, too, Barcelona was a good example of outstanding management in order to reach a major net profit at the end of the event.

Equally important is the analysis of the sources of financing of the event itself, given that at that time Barcelona was an innovative referent in Europe. As can be seen in *Figure 4* by Preuss (2004), Barcelona sought a balance between public and private financing.

Barcelona was able to finance the '92 Olympics with both public and private contributions. In fact, just like other large cities, Barcelona has only been capable of developing its major projects or challenges when public capital has been accompanied by the influx of private capital.

In the future of sporting events, and Barcelona in particular, there should be greater private participation since neither the public administrations nor public opinion itself seem to be willing to support these initiatives. However, the fact that a greater contribution from the private sector could well lead to lower autonomy for the organisers or owners of the event should not be ignored or forgotten. As mentioned above, companies known to be the usual sponsors of the sport have already become the owners of these events precisely in order to have absolute control over them.

absoluts, però segurament en termes relatius el balanç entre inversió necessària i rendibilitat o benefici aconseguit podria ser molt superior a l'obtingut en els del 92.

Finançament dels esdeveniments

També en aquest apartat Barcelona va ser un bon exemple d'excel·lent gestió en aconseguir un benefici net important al final de l'esdeveniment.

Igual de significatiu resulta l'anàlisi de les fonts de finançament del propi esdeveniment, ja que Barcelona va ser en aquell moment un referent innovador a nivell europeu. Com s'aprecia a la *figura 4* de Preuss (2004), Barcelona va buscar l'equilibri entre el finançament públic i privat.

Les aportacions públiques combinades amb les aportacions privades li van permetre finançar els JO del 92. De fet, Barcelona, com altres grans ciutats, només ha estat capaç de desenvolupar els seus grans projectes o reptes quan el capital públic ha anat acompanyat de la presència del capital privat.

En el futur els esdeveniments esportius, i Barcelona en particular, hauran de comptar amb més participació privada, perquè no sembla que les diferents administracions públiques ni la mateixa opinió pública estiguin disposades a donar suport a aquestes iniciatives. No obstant això, no s'hauria d'oblidar o perdre de vista que molt probablement més aportació del sector privat podria comportar una menor autonomia dels ens organitzadors de l'esdeveniment o de la seva titularitat. De fet, ja s'ha assenyalat en paràgrafs anteriors que empreses relacionades amb alguns patrocinadors habituals de l'esport ja s'han convertit en les propietàries dels esdeveniments precisament per poder disposar del seu control absolut.

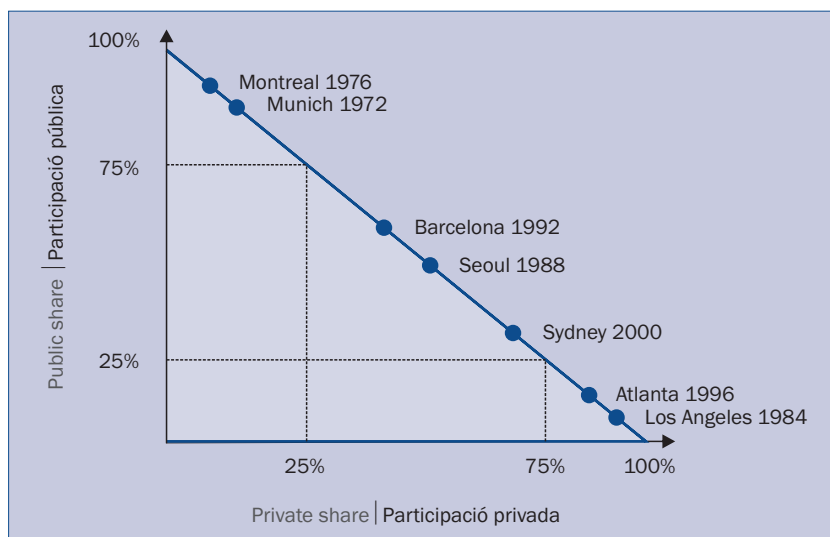

Figure 4.
Financing of the Olympics from Munich to Sydney 2000. (Source: Preuss, 2004)

Figura 4.
Finançament dels Jocs Olímpics des de Munic a Sydney 2000. (Font: Preuss, 2004)

In events in the immediate future, and perhaps for a long period of time, one of the factors that will become the most influential in the budget and economic profitability of the event (Clivaz, 2006) is the exponential increase in the spending on security which the organisers must make. These expenses will hinder the budget balance given that the majority of the organisers of the events admit that in recent years these expenditures have increased 20% to 30%, and in some cases the figure on security has increased more than 50%.

Format and Scope of Future Events

There are many factors to bear in mind when assessing the future format of sporting events. On the one hand, today's society has a wider specific range of leisure and sports available. On the other, technologies are moving us towards a work and life system in which immediacy and quick responses to our demands are more highly valued, leading to the volatility of information. Having a lasting presence on the front pages of the traditional media and in the social network is quite tricky when there is such a constant succession of news stories.

There are sporting events whose calendar is very long, such as the majority of world sports championships, which last 17 days, for example; the Football World Cup itself lasts around 1 month, and the Rugby World Cup is played for a month and half. The inclusion of more competitions and more teams means that events take more time precisely when society seems to be heading in the opposite direction.

In the future, events have to be shorter, with the intention of lowering costs and achieving a greater impact.

Another factor to consider is the target audience of the event.

Each sport or set of sports disciplines knows the audience to target. However, the majority of international federations currently do not precisely know who their fans are and what their profiles are; in reality, the large international federations are beginning to work on this. Just as in other sectors, the reason is simply a lack of longitudinal information

En els esdeveniments del futur immediat, i possiblement per a un llarg període de temps, un dels elements que més influirà en el pressupost de l'esdeveniment i, com a conseqüència, en la rendibilitat econòmica (Clivaz, 2006) serà l'increment exponencial en despeses de seguretat que hauran de fer els seus organitzadors; aquestes despeses dificultaran l'equilibri pressupostari, perquè la majoria dels organitzadors dels esdeveniments reconeixen que en aquests dos darrers anys aquestes despeses han augmentat entre un 20 i un 30%, fins i tot alguns esdeveniments han arribat a superar el 50% d'increment.

Format i públic objectiu (*target*) dels esdeveniments del futur

Diversos són els factors que hem de tenir en compte a l'hora de valorar el format futur dels esdeveniments esportius. D'una banda, la societat actual té més oferta específica d'oci i esportiva. Per una altra, les tecnologies ens acosten a uns sistemes de treball i de vida on es valora molt més la immediatesa, les respostes ràpides a les nostres demandes i la seva conseqüència és la volatilitat sobre la informació. Disposar d'una presència perllongada en el temps en les portades dels mitjans de comunicació tradicionals i a les xarxes resulta molt complicat quan la successió de notícies és constant.

Hi ha esdeveniments esportius, el calendari dels quals és molt llarg, com és el cas de la majoria dels campionats mundials d'esport que duren 17 dies, per exemple: el mateix mundial de futbol que s'allargarà al voltant d'un mes, o el mundial de rugbi que dura un mes i mig. La inclusió de més competicions i més equips ens condueix al fet que els esdeveniments durin més, en moments que la societat no sembla que vagi en la mateixa direcció.

En el futur els esdeveniments haurien de ser més curts, amb la intenció de reduir costos i aconseguir un major impacte.

Un altre dels elements a considerar és el públic objectiu de l'esdeveniment.

Cada esport o conjunt de disciplines esportives coneix el seu públic objectiu (*target*) al qual s'hauria d'adreçar. No obstant això, actualment la majoria de federacions internacionals encara no coneixen amb precisió qui són els seus aficionats i els seus perfils; en realitat, les grans federacions internacionals comencen a treballar ara en aquests aspectes. Com succeeix en altres

on spectators, consumers and fans which could help them set more precise objectives.

In any event, not only is it important to know more about the current audience, but it may also be essential to ascertain the possible behaviour of future generations.

Some of the questions that can be asked are: Who will the fans of the Olympics be? Will they have the same sports tastes as current fans? Will interest in attending sports events in person drop as a result of insecurity or the advent of the new technologies? Are e-sports really the future?

These are some of the questions that must be answered in order to more precisely know who the followers of future events will be.

Participation

When discussing participation, much more specification should probably be done. Topics that should be talked about are (a) participation by citizens and spectators involved during the event; (b) participation by the athletes who are part of the event in general or from the country; and (c) participation in the form of an increase in physical practice by citizens at the site and in its country. In the case of (a), it is often stated that Barcelona met expectations, and in the case of (b), it is noted that it reached the highest number of participating athletes as well as the highest number of medals, logging the greatest increase ever seen in a host country. However, in aspect (c) this participation is not evident. In Barcelona, even though there has been a noticeable increase in the practice of sports in the past 25 years, it is difficult to prove that this upswing is solely the result of the Olympics. It could be said that the Olympics prompted a change in the country's sporting culture, but that growth may have been reached without them, albeit over a longer period of time and certainly with less intensity. As noted with regard to the number of sports licenses (Solanelas & Camps, 2017), they did not rise in either Catalonia or Spain as a consequence of the Olympics, a situation which has happened in other host cities as well.

However, it is deemed important to achieve this variable in future events. This would be the reason why events like RideLondon and the hosting of veteran or senior competitions associated with major events

sectors, el motiu no és un altre que la falta de dades sobre espectadors, consumidors i aficionats de manera longitudinal que puguin ajudar en l'establiment d'objectius més precisos.

En qualsevol cas, no només resulta important conèixer més sobre el públic actual, sinó que també és essencial conèixer el comportament de les futures generacions.

Algunes de les preguntes que es poden plantejar són: qui seran els seguidors/es dels jocs olímpics? Tindran els mateixos gustos esportius que els actuals? ¿Decaurà l'interès per assistir en directe als esdeveniments esportius com a conseqüència de la inseguretats o de l'aparició de les noves tecnologies? Seran els e-sports realment el futur? Aquestes són algunes de les qüestions a resoldre per poder conèixer millor els seguidors/dores dels futurs esdeveniments.

Participació

Quan es parla de participació probablement s'hauria de precisar molt més sobre allò que s'està parlant. S'hauria de parlar de (a) participació de la ciutadania i espectadors implicats durant l'esdeveniment; (b) participació dels esportistes que formen part de l'esdeveniment en general o del propi país, o (c) participació en forma d'increment de la pràctica física dels ciutadans de la seu i del seu país. En el cas (a), s'assenyala sovint que Barcelona va complir les expectatives, i en el cas (b) es parla d'haver aconseguit el major nombre d'esportistes participants així com el major nombre de medalles, registrant el major augment mai vist d'un país organitzador. No obstant això, en l'aspecte (c) aquesta participació no sembla evident. A Barcelona, tot i que s'hagi observat un augment de la pràctica esportiva en els darrers 25 anys, és difícil demostrar que aquest increment hagi estat només fruit dels JO. Es pot dir que aquests van provocar un canvi en la cultura esportiva del país però aquest creixement, probablement, també s'hagués assolit amb una major dilació en el temps i segurament amb menys intensitat. Tal com s'observava en el nombre de les llicències esportives (Solanelas & Camps, 2017), aquestes no augmentaven ni a Catalunya ni a Espanya com a conseqüència dels Jocs com, de fet, tampoc ha ocorregut en altres ciutats organitzadores.

No obstant això, sí que es considera important assolir aquesta variable en els esdeveniments del futur. Precisament per aquest motiu esdeveniments com el RideLondon o l'organització de competicions per a

may increase the level of citizen participation in certain population segments which have not participated in events until now.

Legacy

Finally, the most important factor is the legacy. The organisers of a sporting event who were capable of thinking about the long-term impact, its sporting, economic and social legacy, were capable of hosting a comprehensive event. When in the planning and organisation phase it is thought of not only about the 15 days of the competition but beyond that, this attitude will most likely be synonymous with a sound conceptualisation, which is a key element.

It is broadly accepted that Barcelona achieved the objective of legacy, and even though 25 years later it can be seen that some aspects could have been improved, it is irrefutable that on the sports-social levels alone, today's citizens have a network of sporting facilities for their use, and that the city has become a benchmark in hosting other sporting events over these years. Both intangibly (in terms of know-how and collective self-esteem) and tangibly (square metres of sports facilities, transport, airport, etc.), Barcelona has sufficient elements to be regarded as a true example of organisation bearing the future in mind.

In recent years, the legacy of the major events has been one of the most recurring themes in the literature, as shown by authors like Brunet (2011), Lienhard & Preuss, (2014), Masterman (2014), Parent & Chappelet (2015), Preuss (2007), Solanellas & Camps (2017) and Solanellas, Camps & Ferrand (2017). However, the question about the evolution of this concept in the future could be posed. The possibility of comparing different events and having the perspective gained from gathering long-term data could help us draw more specific conclusions which could be crucial in planning future events.

The difficulties and yet limitations of the '92 Olympics were overcome by developing a working methodology that included multidisciplinary assessment before, during and after major events.

Conflict of Interests

None.

veterans o sènior lligades als grans esdeveniments podrien incrementar el nivell de participació ciutadana en determinats segments de la població que fins avui dia pocs esdeveniments aconseguen.

Llegat

Finalment, el més important és el llegat. L'organització d'un esdeveniment esportiu que hagi estat capaç de pensar en l'impacte a llarg termini, en el seu llegat esportiu, econòmic i social haurà estat capaç d'organitzar un esdeveniment complet. Quan en la planificació i organització s'aconsegueix no tan sols pensar en els 15 dies de competició, sinó més enllà, probablement aquesta actitud serà sinònim d'una bona conceptualització, que com s'ha dit al principi és un element clau.

És àmpliament acceptat que Barcelona va complir amb aquest objectiu, i encara que 25 anys després es considera que hi havia coses millorables, és irrefutable que no més a nivell esportiu-social, la ciutadania d'avui compta amb una xarxa d'instal·lacions esportives per al seu ús i també s'ha convertit en un referent en l'organització d'altres esdeveniments esportius que ha anat realitzant durant aquests anys. Tant de manera intangible (*know-how*, autoestima col·lectiva) com de manera tangible (m² d'instal·lacions esportives, transport, aeroport, etc.), Barcelona gaudeix de suficients elements per ser considerada un veritable exemple d'organització tenint en compte el futur.

En els últims temps el llegat dels grans esdeveniments ha estat un dels temes més recurrents en aquesta bibliografia, com demostren Brunet (2011), Lienhard i Preuss, (2014), Masterman (2014), Parent i Chappelet (2015), Preuss (2007), Solanellas i Camps (2017), Solanellas, Camps i Ferrand (2017), etc. No obstant caldria saber com evolucionarà aquest concepte. La possibilitat de comparar diferents esdeveniments i tenir una perspectiva de recollida de dades a llarg termini podria ajudar a treure conclusions més definitives que poguessin ser claus per a la planificació de futurs esdeveniments.

De fet, les dificultats i al mateix temps limitacions que s'han hagut de superar per valorar els Jocs Olímpics de Barcelona '92 es podrien superar amb el desenvolupament d'una metodologia de treball que inclogués la valoració multidisciplinària abans, durant i després dels grans esdeveniments.

Conflicte d'interesos

Cap.

References | Referències

- Brunet, F. (2011). Analysis of the economic impact of the Olympic Games. A E. Fernández, B. Cerezuela, M. Gómez, Ch. Kennett & M. de Moragas, *An Olympic Mosaic. Multidisciplinary Research and Dissemination of Olympic Studies* (pàg. 211-231). Barcelona: CEO-UAB.
- Clivaz, C. (2006) Durabilité de l'événementiel sportif. Quelles implications pour les collectivités territoriales? A J. L. Chappelet (Ed.), *Les politiques publiques d'accueil d'événements sportifs*. Paris: L'Harmattan.
- Desbordes, M., & Falgout, J. (2007). *Organiser un événement sportif* (2a ed.). Paris: Editions d'Organization.
- Fourie, J., & Santana-Gallego, M. (2011) The impact of mega-sport events on tourist arrivals. *Tourism Management*, 32(6), 1364-1370. doi:10.1016/j.tourman.2011.01.011
- Lee, K. H. (2013). The attractiveness of nations in global competition: an empirical assessment of the effects of country attractiveness on the success of strategy for hosting international sports events, 1990-2012, (Tesi doctoral, IDHEAP, Lausanne, Suïza).
- Lienhard, P., & Preuss, H. (2014). *Legacy, Sustainability and CSR at Mega Sport Events. An Analysis of the UEFA EURO 2008 in Switzerland*. Springer Gabler. doi:10.1007/978-3-658-06470-9
- Masterman, G. (2014). *Strategic sports event Management* (3a ed.). London: Routledge.
- Moragas, M., & Botella, M. (Eds.) (2002). *Barcelona: l'herència dels Jocs (1992-2002)*. Barcelona: Centre d'Estudis Olímpics-UAB-Planeta.
- Parent, M., & Chappelet, J. L. (Eds.) (2015). Conclusions and future directions for sport event management scholarship. A M. Parent & J. L. Chappelet, *Routledge Handbook of Sports Event Management*, London:Routledge.
- Preuss, H. (2004). *The economics of the Olympics: A comparison of the games 1972-2008*. Cheltenham: Edward Elgar.
- Preuss, H. (2007). The conceptualization and measurement of mega sport event legacies. *Journal of Sport & Tourism*, 12, 207-228. doi:10.1080/14775080701736957
- Solanellas, F., & Camps, A. (2017). Els Jocs Olímpics de Barcelona, 25 anys després (1). *Apunts. Educació Física i Esports* (127), 7-26. doi:10.5672/apunts.2014-0983.cat.(2017/1).127.01
- Solanellas, F., Camps, A., & Ferrand, A. (2017). Els Jocs Olímpics de Barcelona, 25 anys després (2). *Apunts. Educació Física i Esports* (128), 127-147. doi:10.5672/apunts.2014-0983.cat.(2017/2).128.08
- Solanellas, F., Camps, A., Carranza, M., Dordal, E., & Carné, A. (2017). Els Jocs Olímpics de Barcelona, 25 anys després (3). *Apunts. Educació Física i Esports* (129), 121-137. doi:10.5672/apunts.2014-0983.cat.(2017/3).129.09